

Arrest

nr. 183 191 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 24 oktober 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde haar op 20 juni 2012 de vluchtelingenstatus, evenals de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest met nummer 89.624 van 12 oktober

2012 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zij werd inmiddels op 28 juni 2012, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Ook tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 97 067 van 13 februari 2013.

Verzoekster werd op 17 oktober 2012, onder een bijlage 13quinquies, wederom bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 11 november 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2013 verklaarde verweerder verzoeksters verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekster nam hiervan kennis op 6 februari 2013 en diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster werd op 6 februari 2013, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten.

Bij arrest met nummer X van 20 juni 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 16 januari 2013 waarbij verzoeksters medische regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard werd.

Op 3 oktober 2013 nam verweerder een nieuwe beslissing, waarbij de medische regularisatieaanvraag van 11 november 2012 wederom onontvankelijk verklaard werd. Verzoekster diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 142 847 van 8 april 2015 vernietigde de Raad voormelde beslissing.

Verzoekster diende op 7 april 2014 een tweede medische regularisatieaanvraag in, conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Die tweede medische regularisatieaanvraag werd op 21 mei 2014 onontvankelijk verklaard daar, conform artikel 9ter, §3-5° van de vreemdelingenwet, de ingeroepen medische elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige medische regularisatieaanvraag. Verzoekster werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten en er werd haar eveneens op 21 mei 2014, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Tegen deze drie voormelde beslissingen van 21 mei 2014 diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest met nummer 143.984 van 23 april 2015 verwierp de Raad het schorsings- en annulatieberoep ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de bijlage 13 en het inreisverbod van 21 mei 2014.

Verzoekster en haar meerderjarige zoon dienden op 10 december 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2015 verklaarde verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis zonder voorwerp, gelet op haar inreisverbod dat niet werd opgeheven, noch opgeschort.

Verzoekster werd op 10 februari 2015, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

De voormelde beslissingen van 10 februari 2015 vormen de thans bestreden beslissingen. De twee bestreden beslissingen luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“[...]”

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 10.12.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengen grondgebied dat haar werd betekend op 07.07.2014. Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengen grondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 07.07.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.
Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.
- Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend op 07.07.2014.
- Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Tweede bestreden beslissing:

“[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 07.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 07.07.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 07.07.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Verzoekster beschikt over dit rechtens vereiste belang bij haar beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan verzoekster blijkt moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoekster moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat aan verzoekster op 21 mei 2014 een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep dat door verzoekster werd ingediend tegen voormeld inreisverbod. Tegen voormeld arrest werd geen cassatieberoep ingediend, zodat dient vastgesteld te worden dat voormeld inreisverbod definitief is.

Ingevolge dit inreisverbod is het verzoekster verboden om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden tot 7 juli 2017.

Artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”*, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod, in navolging van artikel 2, 4°, van richtlijn 2008/115, als de beslissing *“waarbij de toegang tot en het verblijf op grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden”*.

Naar luid van artikel 74/12, § 1, van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde *“het inreisverbod opheffen of opschorten om humanitaire redenen”* en moet de vreemdeling zijn gemotiveerde aanvraag hiervoor indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland, *“behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”*.

De in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde aanvraag en in dit artikel vermelde *“buitengewone omstandigheden”* betreffen de omstandigheden die het verantwoorden die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming.

Anders dan wat verzoekster ter terechtzitting poogt voor te houden, bevindt zij zich niet *“in een identieke situatie van onwettig verblijf [...] als andere vreemdelingen zonder recht op verblijf in België aan wie geen inreisverbod betekend werd”*. Uit de definitie van artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat een inreisverbod naast een verbod om het Rijk binnen te komen ook een expliciet verbod inhoudt om er te verblijven. Artikel 74/12, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet bovendien een specifieke mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen. Opdat verzoekster een verblijf zou kunnen verkrijgen op het grondgebied dient zij aldus eerst de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te verkrijgen.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissingen van 10 februari 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

De verwerende partij vermog immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het rijk verboden is (RvS 5 juli 2016, nr. 235.344).

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU